

forløfte sig paa Opgaven og komme til at staa i et latterligt Lys, dersom han vil gøre Forsøg paa at efterligne den, som er ham overlegen, enten det saa er i fysisk eller i aandelig Kraft. Men saaledes som det er med den enkelte, saaledes er det ogsaa med Nationerne. Fordi et Land er i Stand til at magte den Opgave ikke alene at forsvare sig, men maaske endog øve Indflydelse paa Verdensudviklingen, kan der godt være Lande, som ere saa smaa, at de ikke kunne paatage sig en saadan Opgave, og et af disse Lande er Danmark.

I saa lang Tid, jeg kan erindre tilbage og har fulgt den politiske Udvikling herhjemme, har det været Demokratiet, der har staaet som Modstander af høje Militærudgifter, som Modstander af Militarismen, og det har været Højre, der har været Forsvarer heraf. Jeg forstaar derfor ogsaa godt, at den ærede Konseilspræsident og Forsvarsminister, da han forelagde de Lovforslag, vi her skulle behandle, saa med nogen Frygt paa, at der kunde fremdrages Udtalelser fra tidligere Dage. Han sagde, at der er noget, der ligger som en Mare over Forhandlingerne, og det er Udtalelserne fra Fortiden. Han forudsaa, at disse Udtalelser vilde rykke frem imod ham og dem af hans Partifæller, der var gaaede med til at stille disse Forslag. Det var ret naturligt, at han nærede nogen Frygt i saa Henseende. Han vidste, at for hans eget Vedkommende var det kun saa kort Tid siden, han havde udtalt sin Bekymring over de stigende Militærudgifter og udtalt, at han maatte fastholde Kravet om, at der skulde ske rimelige Besparelser. Men naar Regeringen og de, som i nærmere Forstand slutte sig til den paa dette Omraade, have Grund til at se med Frygt tilbage paa Fortidens Udtalelser, er Stillingen ikke synderlig bedre for Reformpartiet. Det er ikke gaaet slet saa vidt som Regeringen, i alt Fald have vi da ikke set nogen ubetinget Tilslutning af Partiet til Regeringens Forslag. Vi have hørt Partiets Ordfører, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), tage Afstand fra dette Forslag, og vi have hørt andre af Partiets Medlemmer gøre det samme. Men vi have rigtignok ogsaa hørt nogle af Reformpartiets Medlemmer slutte sig til Regeringens Krav. Men hvis man betragter det Forslag, som var Forsvarskommissionens Flertals Forslag som Reformpartiets Forslag, have de heller ingen Grund til at ønske at mindes gamle Udtalelser.

I Oktober 1897 udtalte det ærede

Medlem fra Ringkøbing som Ordfører for sit Parti i Anledning af, at den daværende Krigsminister havde holdt en Programtale, hvori han havde krævet forskellige militære Foranstaltninger bragte til Udførelse, at det, at befæste omkring paa Sjællands Kyster, ved Korsør, Agersøsund, Kalundborg, ved Issefjord, udvide og forstærke Søforsvaret og have flere Rekrutter end hidtil, var en militær Opgave, som ikke lod sig gennemføre hverken her i Salen eller ude hos Vælgerne. Det var det ærede Medlems Udtalelser den Gang. Men i det Forslag, som foreligger fra Flertallet i Kommissionen, er der netop optaget ikke alene et Kystforsvar for Sjælland, Anlæg af Forter paa forskellige Steder af Sjællands Kyster, for en Dels Vedkommende netop de samme Steder, som blev paa-pegede af Forsvarsministeren i 1897, men der er ogsaa en Udvidelse af Flaaden, en Udvidelse af Søbefæstningen, en Udvidelse af Hæren, der endog er fuldt saator som den Udvidelse, der blev foreslaaet i 1897. Det ærede Medlems Udtalelse den Gang, at saadanne Forslag kunde der ikke ventes Stemning for hverken her i Tinget eller ude mellem Vælgerne, forstaar jeg godt, at han ikke ønsker at faa fremdragen. Nu er det muligt netop hans Agt at søge at vinde Stemning ude mellem Vælgerne for dette Forslag, selv om han ikke kan strække sig saa vidt som Regeringen, og forelægge et Forslag, der ogsaa indeholder en Landbefæstning.

Det er af Regeringens Medlemmer ikke alene Regeringens Chef, den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister, der har gamle Udtalelser at se tilbage paa. Der er ogsaa den højtærede Trafikminister, der repræsenterer Nørresundbykredsen. Han er mellem dem, der efter Konseilspræsidentens Udtalelser ikke have taget Afstand fra det Forslag, som foreligger. Han slutter sig altsaa dertil og stiller sig solidarisk med den øvrige Regering, som jo endog har gjort dette Forslags Gennemførelse til et Kabinetsspørgsmaal. Den ærede nuværende Trafikminister udtalte den 12. April 1905 paa et Møde i Nørresundby, at han aldrig gik med til at stemme for et Forslag, der omfattede Københavns Befæstning. Endnu under sidste Juleferie, da han var hjemme hos sine Vælgere og søgte at bortforklare denne Udtalelse derhen, at han havde ved Befæstningen kun tænkt paa Landbefæstningen, men derimod ikke paa Søbefæstningen, og at han altsaa agtede at stemme